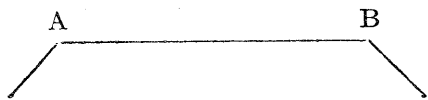

Als de zetter mij helpen wil, wil ik tot slot hier de natuurlijke lijn van het ziektebeloop weergeven, zooals PEL die ons eens heeft voorgeteekend. Eerst gaat het omhoog. De menschen worden ongerust. Er komt een professor bij (A). Nu is de ziekte juist zoover gevorderd, dat zij niet heviger wordt, en de familie is zeer blij, dat er consult is gehouden. Maar als het nu een tijdje lang niet erger en niet beter wordt, roepen zij juist op het punt B, als de lijn reeds gereed is omlaag te gaan, den magnetiseur. En heusch, de zieke geneest. Door deze lijn kan men alles begrijpen en veel vergeven.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE BERI-BERI BIJ ONS LEGER IN NED.-INDIË.

Het spijt mij, dat BOTTEMA zoo geschrokken is door het feit, dat ik de Koninklijke Marine een verwijt maakte, zich niet te hebben gespiegeld aan de leger-ervaringen in Ned. Indië. En ik kan dat begrijpen, na kennis genomen te hebben van de voortreffelijke maatregelen ter voorkoming van beri-beri, die BOTTEMA steeds gedurende zijn diensttijd heeft toegepast. Edoch, ik maakte slechts de gevolgtrekking na objectieve lezing van het artikel van LICHTENSTEIN. Daar dit artikel misschien voor BOTTEMA moeilijk bereikbaar is, moge ik de bewuste passage er uit aanhalen:

„ . . . Zoo brak in December 1922 op het S.S. Eridanus, toen behoorende bij de Koninklijke Marine, een kleine beri-beri-epidemie uit. Men gebruikte er geheel geslepen rijst. Vijf matrozen werden ziek, nl. twee Menadoneezen en drie Timoreezen. Van deze drie Timoreezen stierven twee den acuten beri-beri-dood, één op het schip, de ander in het militaire hospitaal te Weltevreden; de drie anderen genazen. De onmiddellijk verstrekte zilvervliesrijst bracht de ziekte tot staan”.

Amsterdam, 29 Februari 1924.

J. W. WOLFF.

ERFELIJKHEIDSONDERZOEKINGEN BIJ DEN MENSCH.

Het stemt tot groote verheugenis, dat er in de laatste jaren ook in ons land telkens meer stemmen opgaan, die op het groote belang van de bestudeering der erfelijkheidsverschijnselen bij den mensch wijzen. Wij kunnen vooral mej. VAN HERWERDEN niet dankbaar genoeg zijn, dat zij zoowel in de „groote pers” als in onze vakbladen bij voortduring de aandacht vestigt op het groote veld van onderzoek, dat hier nog braak ligt en op centralisatie van den arbeid op dit gebied aandringt. Zoo heb ik ook haar voordracht in den cursus voor anthropologie in het nummer van dit *Tijdschrift* van 16 Februari ll., met veel belangstelling gelezen.

Het zij mij echter vergund op één punt de aandacht te vestigen. Mej. VAN HERWERDEN spreekt in haar voordracht herhaaldelijk van eugenetica en eugenetische beweging. Zij geeft van eugenetica de volgende defenitie (bldz. 722): „Eugenetica beoogt de studie van de erfelijke eigenschappen van den mensch en de wisselwerking tusschen den genotypischen aanleg en de levensomstandigheden in den ruimsten zin”. Nu moge in vakkringen deze beteekenis aan het begrip eugenetica gehecht worden, de oorspronkelijke beteekenis van dezen door GALTON op dit gebied ingevoerden naam is toch gansch anders. Als ik mij niet bedrieg, wordt oorspronkelijk daarmee bedoeld „rasveredeling”. En nu moge het waar zijn, dat rasveredeling, dus eugenes, het einddoel van onze onderzoekingen op dit terrein moet zijn en naar ik hoop ook zal worden, in het tijdperk, waarin de wetenschap thans verkeert, lijkt het mij voorbarig reeds van eugenes te spreken. Het gevaar van een dergelijken te veel zeggenden titel is des te grooter, omdat op dit gebied samenwerking met leeken zal moeten worden gezocht, die, als zij er al niet mee spotten,